

Reményfy Lászlóné (1934–2015)

Elment közülünk *Reményfy Lászlóné Zsigmond Katalin*, az első Bedő-díjas erdőmérnök. Volt munkatársainak, barátainak, tisztelőinek sokasága és népes erdészcsaládja az egri Hatvani temető ká-

polnájában vett tőle végső búcsút.

Parád-Fényespusztán született, varázslatos erdei környezetben, egy neves erdészdynaszia harmadik generációjának első tagjaként. Édesapja az egykori Károlyi erdőbirtokon gazdálkodó Közművelődési Alapítvány erdészeként kezdte, majd az Államerdészetnél felülmúlhatatlan mesterfokon folytatta szeretett hivatásának gyakorlását. Szakmaszeretete és megkerülhetetlen példaként sugárzó személyisége vonzó, meggyőző erejének ékes bizonyítéka gyermekeinek életpályá- és élettárs-választása: mindkét lánya és veje is erdész. Anyai nagyapja, nagybátyja és apai nagyapja is erdész volt. Felmenői valamennyien kiemelkedően szorgalmas, tehetséges, tisztességes emberek voltak, akik a családon és a szakmán kívüli környezetüknek is példaképpül szolgáltak.

Iskolai tanulmányait Parádsasváron, majd Egerben végezte. Az egri Dobó István Gimnáziumban érettségizett 1953-ban. A pályaválasztása egyértelmű volt, hiszen gyermekkorától erdésznek készült – már akkor is, amikor az erdőmérnöki pálya kapuja még nem volt nyitva a lányok előtt. 1953 őszén kezdte meg tanulmányait Sopronban, ahol szorgalmas, kitűnő tanuló volt, akire a tanárai és hallgatótársai is mindig számíthattak.

1958 júliusában lépett szolgálatba a parádfürdői székhelyű Mátrai Állami Erdőgazdasági központjában. Itt mind szakmai, mind emberi szempontból olyan kiváló kollégák közé került, akik jóindulattal, barátsággal vették körül, szinte az első perctől kezdve feltétel nélküli bizalmukkal tüntették ki, és egyenrangú partnernek fogadták el Őt. Nem volt nehéz dolguk, semmit sem kellett kockáztatniuk, nem kellett csalódástól tartaniuk, mert KATI (Katóka, Katka, Katika, majd mély tisztelettel kiejtett Kati néni) a kevés igaz emberek között is oly ritka fehér holló volt, akin – mint a tiszta vízzel telt pohár – az első rápillantással is tökéletesen át lehetett látni. De ha akadt is valaki, akinek nem volt a Kati szerény, de szolidan magabiztos megjelenéséből, fellépéséből és szerepléséből, valamint értelmet és jóságot tükröző tekintetéből sugárzó jelekre ráhangolható antennája, annak is csak addig lehettek kétségei és fenntartásai vele szemben, amíg nem került vele munkakapcsolatba...

Az első évben birtokpolitikus, utána erdőművelési előadó, osztályvezető-helyettes, majd műszaki tanácsos lett. Pályáját olyan időben és helyen kezdte, ahol alapos, szorgalmas munkájának hamar megmutatkozott az eredménye. Ekkorra tehető a magyar erdőművelés aranykorának a kiteljesedése, va-

lamint az előző, viharos évszázadban nagy területen kialakult rontott erdők átalakításának – a nagyarányú erdőtelepítési és fásítási feladatok végrehajtásának, az erdőművelés ún. racionalizálásának –, továbbá a táji erdőművelésre való áttérésnek a kezdete.

Az erdőművelési osztályon ezeknek a nem mindennapi, országos jelentőségű feladatoknak a végrehajtása során – képességei legjavát kamatoztatva – a hivatali kötelezettségeinek és hivatalos működési körzetének határain messze túlterjedő, olyan jelentős szerepet játszott, melynek pozitív hatása ma is érzékelhető a szakma számos területén.

A Mátra jó termőhelyein álló erdeiben a lerabolt erdők felújítása mellett a Hevesi domb- és homokvidéken, de még a hegyvidéki erdőgazdaság profiljából kilógó, kis területű ártéri erdőkben is élen járó (olykor a „nagyoknak” is példát mutató) munkát végzett – nemcsak a gyakorlat, hanem az elmélet terén is.

Othonos volt a Káli Államerdészeti Csemetekertet és a magtermelő ültetvényeket magába foglaló Szaporítóanyag-termesztő Üzem nagy ívű fejlesztésében, korszerűsítésében és üzemeltetésében.

Rangos helye volt az erdőművelés fejlesztését megalapozó kiadványok (könyvek, útmutatók és utasítások, köztük a táji erdőművelés nagy „Zöld Könyve”) alkotói között.

Szoros kapcsolatot tartott az erdészeti kutatások nagy erdészgenerációjával. Közreműködésével sorban létesültek munkaterületén a származási kísérletek. Kulcsszerepe volt abban is, hogy közülük a Svédország kezdeményezésére, az IUFRO által szervezett, a lucfenyő teljes areáját érintő kísérleti területek hálózatában minden szempontból a Mátrában lévő Nyírjesi lett a legsikeresebb – a tőle megszokott precíz kivitelezésének és fenntartásának köszönhetően.

Megvolt benne a képesség és a készség, hogy a legnehezebb feladatokat is megoldja. Hamar felismerte, hogy a megszerzett szakismeretet akkor tudja a gyakorlatba átültetni, ha ismereteit, elgondolásait megosztja mindazokkal, akik a kivitelezésben részt vesznek. Ezért rendszeresen, szervezett formában adta át tapasztalatait: betanított munkások, szakmunkások százait oktatta/nevelte, tanfolyamok, bemutatók, gyakorlatok sorát szervezte és vezette.

Ma már kevesen emlékeznek rá, hogy – egy bő emberöltővel ezelőtt – az erdőnevelés korszerűsítését oly jól szolgáló jelölőversenyek gondolatának születésénél és hatékony módszerének kidolgozásánál is Ő bábáskodott, majd népszerűsítésével, betanításával és szervezésével is Ő fáradozott a legtöbbit.

Munkaidejének jelentős részét szánta arra, hogy nehéz időjárású és terepviszonyok között is eljutott minden munkásbrigádhoz, minden erdészkerületbe és szinte személyre szólóan adta át ismereteit. Tanított szíves szóval és szerény példamutatással szakmát és szeretetet a kezdő munkástól az ifjú mérnökön át az érett felnőttéig mindenkit, s ebből az iskolából elszármazott nagyon sok kollégának lett tisztos szakmai karrier az osztályrésze.

Az első és egyetlen munkahelyéről 1991. január 1-jén ment nyugdíjba, de 1993 őszétől még hét éven keresztül dolgozott az Egri Állami Erdészeti Szolgálatnál, a kárpótlási ügyekkel foglalkozott.

A hivatalos munkaviszonyából fakadó kötelezettségeinek – mind időráfordítás, mind eredményesség tekintetében – látványos, folyamatos túlteljesítése mellett is mindig volt ideje és energiája az élete végéig tartó önkéntes (szakmai/egyesületi) munkára (OEE/PSH), illetve a rászorulókat támogató, rendszeres karitatív tevékenységre (KARI-TÁSZ). Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1955 óta aktív tagja volt: Parádfürdőn, majd Mátrafüreden a Helyi Csoport, később az Erdőművelési Szakosztály titkáráként tevékenykedett.

Munkáját 1991-ben Bedő Albert-émlékremmel, miniszteri dicsőréttel és három alkalommal Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetéssel ismerték el. A Pro Silva Hungariának az alapítása óta a legodaadóbb és legeredményesebb támogatója volt.

A három generáció szakmai tapasztalatait hasznosító, gyarapító munkájának mégis talán az a legnagyobb elismerése, hogy erdőmérnök férjével együtt felnevelt mindkét gyermeke és négy unokája közül három is ezt a pályát választotta.

Varga Béla

Bajtel Péter (1968–2015)

Döbbszentén fogadtuk a hírt szeptember 1-jén délután. Kollégánk, barátunk, Bajtel Péter tragikus körülmények között elhunyt. Péter 1968. augusztus 10-én született Sátoraljaújhelyen.

Az általános iskolát szülőfalujában, Pálházán járta ki, majd utána Egerbe került, ahol 1986-ban végzett a Dobó István Gimnázium és Erdészeti Szakközépiskolában. Még abban az évben munkába állt az ÉSZAKERDŐ Zrt. jogelődjénél erdészgyakornokként. Két évvel később kerületvezető erdész lett előbb a Kőkapu feletti (Borzás - Szőlőbokor-bérc), majd a kovácsvágási-mikóházi kerületben. Az Országos Erdészeti Egyesület Sárospataki Helyi Csoportjának 1990-től volt fáradszónak tagja.

Egy olyan embertől kellett búcsúznunk, aki mindennapi munkáját csendes szorgalommal, odaadással, becsülettel végezte. Aki jól ismerte, tudja, hogy Péternek nem csak hivatása, hanem élete volt az erdő. Szinte nem volt olyan nap – legyen az hétfő, vagy ünnepnap –, hogy ne járta volna a kerületét. Nem volt olyan kérés, amit ne teljesített volna azonnal – akár a téli zord hidegben vagy a nyári hőségben.

Munkásságát dicsérik azok a gyönyörű fiatalosok, amiket számtalan, tanulmányútkon hozzánk érkező csoportnak bemutatunk.

Legkedvesebb helyei, a Cserép-tó, Bányabérc, Hallgató, Mogyorós és a Feketehegy örökké őrzik emlékét. Mint ahogy

megőrizzük emléket mi is, munkatársai, kollégái, barátai. Nem felejtjük el, hiszen Bajtel Péter mindig tagja marad az ÉSZAKERDŐ nagy családjának.

Szeptember 11-én, egyenruhás kollégák sorfala között kísértük utolsó útjára a pálházi temetőben.

Paulo Coelho, brazil író így fogalmazott: „*Falevél vagyok, aki szerette a napot és a boldat (...) és soha senki nem szólt, hogy tél is létezik a világon. Ezek a levelek éltek és virultak, amíg lehetett, aztán egy napon megsárgultak, és a fa megvált tőlük. Nem úgy búcsúzott el tőlük, hogy viszonlításra, hanem úgy, hogy Isten veletek.*”

Péter, Isten veled! Nyugodj békében!

Buday Péter

Matyosovszky András (1946–2015)

A Bakony szívében, erdők ölelésében, Bakonybélben született. Szakmai tanulmányait a soproni Roth Gyula Erdészeti Technikumban végezte. Pályaválasztása érthető: erdővel, fával dolgozó család

legkisebb, negyedik gyermekeként látta meg a napvilágot. Az erdésztechnikusi oklevelet 1966-ban szerezte meg jó eredménnyel. A katonai szolgálat letöltése után 1969-ben a Magas-Bakonyi Erdőgazdaság Bakonybéli Erdészeténél kezdte szakmai munkáját beosztottként, majd rövid idő után kerkületvezető erdész lett.

1971–1985 között üzemtervezőként (erdőtervezőként) dolgozott a MÉM Veszprémi Állami Erdőrendezőség Üzemtervezési Kirendeltségénél és annak jogutódjánál. Munkája kiemelkedően értékes volt, mert az erdőleírás és a tervezés a gyakorlat oldaláról közelítette meg, és ezzel segítette az üzemterv felhasználóit. 1985-től a Veszprémi Erdőfelügyelőségen és jogutódjainál egészen nyugdíjba vonulásáig erdőfelügyelő volt, sőt még utána két évig felügyelői munkakörben dolgozott. A termelőségvetkezeti, majd a magán-erdőgazdálkodókat felügyelte. A tulajdonváltás időszakában felügyeleti területén a gazdálkodás folyamatosságát és szakszerűségét igyekezett biztosítani. A rendkívül kedvezően termőhelyi adottságú, de közjóléti és védelmi szempontból kiemelten fontos Balaton-felvidéki és kelet-bakonyi magánerdőkben meghatározó szerepe volt az erdőgazdálkodás megindításában. Türelmével, pontosságával, gyakorlatias tanácsaival, kikezdetetlen becsületességével a felügyeleti területén működő erdőgazdálkodók és szakirányító erdészek feltétlen bizalmát és tiszteletét élvezte.

Nyugdíjasként térségünk legnagyobb magán-erdőgazdálkodójánál, az Ihartú 2000 Kft.-nél dolgozott és Veszprém város erdeit is szakirányította. A mindmáig nehéz helyzetben lévő magán-erdőgazdálkodást szakmai tapasztalatával támogatta egészen egészsége megromlásáig.

Az OEE helyi csoport rendezvényeinek elmaradhatatlan résztvevője, esetenként

szervezője volt, hat évig gazdasági felelősként is segítette az egyesületi munkát.

Munkáját, emberségét, közvetlen, barátságos és segítőkész magatartását, példás magánéletét megbecsülés övezte, mely kitüntetésekben is megnyilvánult: kétszer részesült Kiváló Dolgozó kitüntetésben, egyesületi munkájáért 1998-ban elismerő oklevelet kapott, egész életművéért 2008-ban Dececret József Emlékéremet adományozott neki az egyesület szakközönsége. Élete jutalma volt, hogy unokái fejlődését, növekedését gondoskodással és nagy szeretettel kísérhette.

Élete nehézségeit és hosszan tartó, súlyos betegségét nagy lelki erővel és méltósággal, végig reménykedve viselte. Végül legyűrte. Őt a kór és mi mindnyájan, családja, barátai, kollégái, munkatársai szomorú szívvel kísértük őt utolsó útjára a veszprémi Vámosi úti temetőbe 2015. szeptember 29-én. A személyiségéből mindvégig sugárzó helytállás és töretlen remény példa mindenki számára, aki ismerte. A sírjánál felolvasott Szent Ágoston imája szavaival üzent mindnyájunknak: „*A balál nem jelent semmit. Csupán átmentem a másik oldalra. Az maradtam, aki vagyok, és te is önmagad vagy.*”

Bús Mária

Barcsay László (1931–2015)

Május 14-én meghalt dr. Barcsay László gyémántdiplomás erdőmérnök, Berettyóújfalui díszpolgára. 1931-ben született Berettyóújfalun. Édesapja járásbíró, majd járásbírósi elnök volt, édesanyja tanárnő. Fialat éveinek meghatározó élménye volt a cserkészlet. A cserkész táborokban ismerkedett meg a természettel, az Alfölddel, az erdélyi hegyekkel, az erdőkkel. Pályaválasztását is ezek az élmények határozták meg. Olyan egyetemet keresett, ahol a természettel és az építészettel is foglalkozhat. Ezt a Műszaki Egyetem soproni Erdőmérnöki Karán találta meg, ahova sikeres felvételi vizsga után 1949 szeptemberében iratkozott be. Erdőmérnöki diplomáját 1953 decemberében vehette át. 1954-1956 között az Erdőkémia Vállalat tolmácsi falepárló üzemének mérnöke volt. 1956-1958-ban az ÉM Soproni Tervező Iroda tervezője. 1958 és 1972 között az ERDŐTERV építész- és szerkezettervezőjeként 102 erdészeti létesítmény tervezésében vett részt. Ebben az időszakban tervezhette meg a telki-i kormány-vadászházat, amely akkor az ország egyetlen, állami fogadásra al-

kalmas vadászháza volt. 1973-1974-ben a Pest-megyei Beruházási Vállalat létesítményi főmérnöke. Munkássága szerepel az 1978-ban kiadott Modern Építészeti Lexikonban. 1974-től 1991-es nyugdíjba vonulásáig a természetvédelemben dolgozott. Az Országos Természetvédelmi Hivatal és jogutódainak főépítésze, osztályvezetője, majd minisztériumi tanácsosa volt. 1985-ben Sopronban műszaki doktori címet szerzett. Jelentős szakirodalmi tevékenységet végzett: 28 erdészeti, 38 természetvédelmi, 20 helytörténeti és hadtörténeti tárgyú írása jelent meg. Hobbija volt a hadtörténet és az ólomkatonák készítése, amelyben a teljes hűségre törekedett. Két barátjával történelmi makettekkel, diorámákkal készítették. Munkáik jelenleg az egri Vármúzeumban, az Ópusztaszeri Történelmi Emlékparkban és a Bihari Múzeumban vannak. 1989-ben részt vett a cserkészlet újja szervezésében. Cserkészkiállítást szervezett a Bihari Múzeumban. Ez alkalommal a Múzeumnak ajándékozta gazdag szakkönyvtárát és cserkész emléktárgyait, házat és természetvédeletről nyilvánított kertjét. Igazi lokálpatrióta volt. Budapesten lakott, de Bihartól sohasem szakadt el. Rendszeresen hazalátogatott, és gondosan ápolta kertjét. Berettyóújfalui 2008-ban díszpolgárrá avatta. Végakarata szerint hamvait szülővárosában helyezik végső nyugalomra. Búcsúztatása 2015. június 10-én volt a Buda-hegyvidéki református templomban. Évfolyamtársai és egykori munkatársai nevében Keszthelyi István, szülővárosa nevében Muraközi István polgármester búcsúztatta.

Keszthelyi István

Czók Gyula (1955–2015)

Búcsúzunk Czók Gyulától, erdész, vadász barátunktól, a Gróf Károlyi István vadász társaság vadász-mesterétől. Életének állomásai Pusztafalutól, szeretett szülőfalujától Eger, Hódmezővásárhely érintésével

viSSzakanyarodtak Pálházára, Hegyközbe. Életében az erdő, a vadászat, a fával és a vadlival való foglalatosság meghatározó volt. A vadászat gyermekkorától élete végéig tartott. Sok erdőzúgás, a természet szeretete, a mestertfokon űzött erdész- és vadászszakma, amit hobbiként is űzött, ritka szerencseként adatott meg neki. Legfontosabb vadászpagonyai, ahová rendszeresen és szívesen járt vadászni: Pusztafalu: Tilalmas, Melleszke, Bükkfás-hegy, Órita, Tolvajhegy; Mikóháza körzete: Feketehegy, Debra, Vizesvölgy, Szicsok, Radványvölgy; Vilypuszta: Pártély, Tuzinka, Dobonya, Kotormány.

Kiváló humor, nagy életkedv jellemezte. A társasvadászatok során a hátizsákjából elővett, sok gyógyfűből készült tea hiányozni fog. Nyugodtsága példaértékű volt a vadászaton. A vadászaton utolsó sora így szól: „*Mindig legyél barátos, bort és nőt szeretni!*” Te így éltél! A mi szívünkben is örökre élni fogsz! Nyugodj békében!

Godzsák Tibor

